

“Ventspils pēc 100”

"Jūs paliekat brīnišķīgāka ar katru dienu. Es zināju Jūs daiļu, bet Jūs kļūstat vēl arvienu daiļāka. Jūsu varenības valsts izplešas uz visām pusēm. Visi vārti šai valstī ir ciet, es esmu Jūsu gūsteknis uz mūžu."

Šis ir citāts no Jāņa Sudrabkalna mīlestības vēstules Birutai Skujenieci. Bet kādēļ gan to nevarētu veltīt mūsu pilsētai? Vai tā nav gana daiļa, gana vērtā? Vai mēs tiešām gaidām jaunus siržu lauzējus, kas, kvēlas mīlas dzīti, radītu savai sirds mīļotajai vēl skaistākus un vērtīgākus vārdus, kurus, iespējams, pēc 100 gadiem kāds amatieru rakstnieks iekļaus pats savā daiļdarbā par šo pilsētu? Jā, manu mīļo lasītāj, tu nekļūdies – šīs ir manas pārdomas, mans daiļdarbs.

Šī nakts ir tik melna kā ogles kanāla otrā krastā un noputušie koki tepat sētā, bet es prātoju par Sudrabkalna rakstīto un izbaudu dzestro gaisu, sēžot uz neciešami maza izmēra palodzes vēl neciešami mazākā dzīvoklītī. (*Esmu studente; lasītāj, tu tak saproti?!*)

Man patīk Jāņa Sudrabkalna vārdi. Manuprāt, tie ir patiesi un mūsdienu pasaulei neizprotami. Tie mani dara nostaļģisku, bet nostaļģija nav draugs nemieram, kas manī mājō jau mēnešim ilgi. Bet tā nu es te eksistēju savā plašajā domu pasaulē un prātoju, kā būs pēc 100. Vai tiešām mums ir nepieciešams vien cēls sapnis, lai izveidotu mūsu nākotni?

Viktors Igo sacīja: „Lai veidotu nākotni, nekas nav tik nepieciešams kā sapnis par to.” Mani prāta karuseļi iet citu ceļu, Viktor. Mans kvēlākais sapnis visu mūžu ir bijis viens – laimei būt! Tādu nu es iedomājos mūsu pilsētu pēc 100 – šodienas ogļu melno putekļa mākoņu vietā virs mūsu bērnu galvām būs sniegbalti mākoņu zvēri, mūsu labākie draugi, Robis, Riksis un Reksis, netiks piesieti pie stabiem veikala ārpusē kā kājslauķi, bērniem netiks mācīts augt par sabiedrības kalpiem, bet par patstāvīgi domājošiem cilvēkiem, mēs nedzīvosim zem valsts vīru smagajām pazolēm, nesot šo „cilvēku” uzlikto nastu kā savu. Nē! Mēs būsīm brīvi, un mēs būsīm laimīgi!

(Ieelpa, izelpa, ieelpa, izelpa...)

Uzgaidi mirklīti, lasītāj! Mūsu laime tak ir mūsu pašu rokās, mums tik jāiemācās ar to dalīties. Pavēro tumšos mākoņus - tur spēlējas balto zvēriņu ēnas, iedod skumjajam Riksim ūdentiņu, uzdāvēni bērnam krītiņus un parādī kā zīmēt uz asfalta, nepaļaujies uz valstī, bet tici saviem spēkiem! Mums nav vajadzīgi 100 gadi, lai mēs kļūtu brīvi un laimīgi. Mums ir viss kas vajadzīgs patiesai laimei – mēs esam viens otram, mums ir Ventspils.

(Smaids)